

HOTĂRÂREA CURȚII
9 FEBRUARIE 1994*

Abdullah Tawil-Albertini
împotriva
Ministre des affaires sociales

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Conseil d'État din Franța)

„Stabilire și prestare de servicii – Medic stomatolog – Recunoașterea titlurilor de calificare”

Cauza C-154/93

În cauza C-154/93,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Conseil d'État din Franța, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Abdullah Tawil-Albertini

și

Ministre des Affaires Sociales,

unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 7 din Directiva 78/686/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri de calificare oficială ca medic stomatolog, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii (JO L 233, p. 1),

CURTEA,

compusă din domnii O. Due, președinte, M. Díez de Velasco și D. A. O. Edward (raportor), președinți de cameră, C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler și M. Zuleeg, judecători,

avocat general: domnul M. Darmon,
grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

luând în considerare observațiile scrise prezentate:

– de către A. Tawil-Albertini,

– în numele guvernului francez, de doamna Edwige Belliard, director adjunct la Direcția Juridică a Ministerului Afacerilor Externe și de domnul Claude Chavance, atașat principal pentru administrația centrală, în calitate de agenți,

– în numele Comisiei Comunităților Europene, de doamna Marie-José Jonczy, consilier juridic, în calitate de agent,

având în vedere raportul de ședință,

*Limba de procedură: franceza.

după ascultarea observațiilor orale ale guvernului francez și ale Comisiei, prezentate în ședința din 19 octombrie 1993,

după ascultarea concluziilor avocatului general, în ședința din 17 noiembrie 1993,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin decizia din 15 februarie 1993, primită la Curte la 14 aprilie 1993, Conseil d'État din Franța a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, o întrebare preliminară privind interpretarea articolului 7 din Directiva 78/686/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri de calificare oficială ca medic stomatolog, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii (JO L 233, p. 1).

2 Această întrebare a fost adresată în cadrul unui litigiu între domnul Abdullah Tawil-Albertini, resortisant francez și Ministre Français des Affaires Sociales (ministrul francez al afacerilor sociale) cu privire la refuzul acestuia din urmă de a autoriza exercitarea profesiei de medic stomatolog în Franța.

3 Directiva 78/686 vizează recunoașterea reciprocă, de către statele membre, a diplomelor de medic stomatolog, enumerate exhaustiv la articolul 3 și emise de aceste state. Coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind activitățile de medic stomatolog este asigurată de Directiva 78/687/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 (JO L 233, p. 10). Conform articolului 2 din Directiva 78/686, diplomele emise de un stat membru, în conformitate cu criteriile minime de formare teoretică și practică, definite de Directiva 78/687, sunt recunoscute automat în alte state membre.

4 În ceea ce privește diplomele, certificatele și alte titluri de calificare obținute într-un stat membru înainte de intrarea în vigoare a acestui sistem, articolul 7 alineatul (1) din Directiva 78/686 prevede:

„În cazul resortisanților statelor membre ale căror diplome, certificate și alte titluri oficiale de calificare nu îndeplinesc toate cerințele minime de formare profesională prevăzute la articolul 1 din Directiva 78/687/CEE, fiecare stat membru recunoaște ca dovadă suficientă diplomele, certificatele și celelalte titluri oficiale de calificare ca medic stomatolog, eliberate de statele membre respective înainte de aplicarea Directivei 78/687/CEE, însoțite de o atestare care să certifice că resortisanții în cauză au exercitat efectiv și legal activitățile în cauză pe o durată de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării atestării.”

5 În ceea ce privește diplomele, certificatele și alte titluri de calificare obținute într-un stat terț, articolul 1 alineatul (4) din Directiva 78/687 prevede:

„Prezenta directivă nu aduce atingere în nici un fel posibilității ca statele membre să autorizeze pe teritoriul lor, în conformitate cu propriile reglementări, pe titularii diplomelor, certificatelor sau altor titluri oficiale de calificare care nu au fost obținute într-un stat membru să aibă acces la și să exercite activitățile de medic stomatolog.”

6 Articolele L 356-1 și L 356-2 din Code de la Santé Publique (Codul de sănătate publică), ce transpune Directiva 78/686 în dreptul francez, recunosc dreptul resortisanților din alte state

membre, care dețin diplome emise de unul din aceste state, de a exercita stomatologia în Franța.

7 Domnul Tawil-Albertini a obținut o diplomă de doctor în chirurgie dentară la Beirut, Liban, în 1968. La 20 iulie 1979 și, prin urmare, adică înainte de intrarea în vigoare a Directivei 78/686, ministrul belgian al Educației Naționale și al Culturii Franceze a recunoscut echivalența diplomei sale libaneze cu “diplôme légal belge de licencié en science dentaire” (diploma oficială belgiană de licențiat în știința dentară), ceea ce i-a permis să exercite această profesie în Belgia. În decembrie 1980, acesta a fost autorizat să își exercite profesia în Regatul Unit și, în februarie 1986, în Irlanda. Informațiile din dosar nu permit să se stabilească pe ce bază au fost acordate autorizațiile respective.

8 Prevalându-se de faptul că diploma sa fusese recunoscută ca fiind echivalentă în alt stat membru, domnul Tawil-Albertini a solicitat Ministre Français des Affaires Sociales să i se permită să beneficieze de dispozițiile Directivei 78/686, care fuseseră puse în aplicare în Franța din 1980, astfel încât să își poată exercita profesia pe teritoriul statului respectiv. Această cerere a fost respinsă prin decizia din 2 mai 1986.

9 Prin hotărârea din 28 octombrie 1987, Tribunal Administratif din Paris (Tribunalul Administrativ) a respins acțiunea în anulare introdusă de domnul Tawil-Albertini pe motiv că acesta nu putea să se prevaleze de o diplomă belgiană de licențiat în știința dentară, ci doar de echivalența diplomei sale libaneze cu diploma în cauză.

10 Prin urmare, domnul Tawil-Albertini a introdus o acțiune împotriva acestei decizii în fața Conseil d'État francez, susținând că, în temeiul articolului 7 din Directiva 78/686, avea dreptul să exercite stomatologia în Franța. Având în vedere că avea îndoieli cu privire la interpretarea dispoziției respective, Conseil d'État francez a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții de Justiție întrebarea preliminară dacă

„Articolul 7 din Directiva 78/686/CEE exclude din sfera sa de aplicare titlurile profesionale obținute prin echivalare și care, prin urmare, nu dovedesc o formare în stomatologie, obținută în unul din statele membre ale Comunității”.

11 Este necesar să se amintească faptul că Directiva 78/686 prevede, la articolul 2, recunoașterea reciprocă de către statele membre a diplomelor de medic stomatolog, enumerate exhaustiv la articolul 3 și eliberate de aceste state. Această recunoaștere a devenit automată odată cu punerea în aplicare a directivei, deoarece, în paralel, Directiva 78/687 a definit criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească formarea în materie de stomatologie în diferitele state ale Comunității. Recunoașterea reciprocă a diplomelor de medic stomatolog eliberate de statele membre, vizată de Directiva 78/686, se bazează, prin urmare, pe garanția oferită de aplicarea criteriilor minime de formare, impuse de Directiva 78/687.

12 În relația cu statele terțe, o astfel de coordonare a legislațiilor referitoare la formare poate să fie stabilită numai prin convenții încheiate între statele în cauză. Astfel, în temeiul articolului 1 alineatul (4) din Directiva 78/687, statele membre au posibilitatea să autorizeze pe teritoriul lor, în conformitate cu propriile reglementări, pe titularii diplomelor care nu au fost obținute într-un stat membru să aibă acces la și să exercite activitățile de medic stomatolog.

13 Rezultă că recunoașterea de către un stat membru a unui titlu emis de un stat terț nu obligă celelalte state membre.

14 În ceea ce privește articolul 7, acesta nu privește decât diplomele eliberate de statele membre.

15 În consecință, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 7 din Directiva 78/686 nu impune statelor membre recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor titluri, care nu dovedesc o formare în stomatologie, obținută în unul din statele membre ale Comunității.

Cu privire la cheltuielile de judecată

16 Cheltuielile efectuate de guvernul francez și de Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de Conseil d'État din Franța, prin decizia din 15 februarie 1993, declară:

Articolul 7 din Directiva 78/686/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind recunoașterea reciprocă a diplomelor, certificatelor și a altor titluri de calificare oficială ca medic stomatolog, inclusiv măsurile destinate să faciliteze exercitarea efectivă a dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii, nu impune statelor membre recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor titluri, care nu dovedesc o formare în stomatologie, obținută în unul din statele membre ale Comunității.

Due

Kakouris
Schockweiler

Díez de Velasco

Edward
Joliet
Zuleeg

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 9 februarie 1994.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due